

“Som diferents, però la fe ens uneix”

Dg, 28/04/2019 per Catalunya Religió

(David Casals - CR) **Les dues primeres esglésies protestants de Barcelona, de branques diferents commemoren juntes el seu 150è aniversari.** Són els temples del carrer Aragó, 51 (de tradició presbiteriana) i l'Assemblea de Germans del carrer Terol.

La ciutat va a tornar a ser una ciutat diversa des del punt de vista religiós l'any 1869. Fruit d'una nova Constitució que per primer cop reconeixia la llibertat religiosa, tot i que només pels estrangers, **es van fundar a la ciutat les dues primeres esglésies protestants**, que van posar fi al monopoli que fins llavors tenia l'església catòlica. Les dues comunitats han celebrat juntes aquest dissabte el seu 150è aniversari.

El protestantisme barceloní es caracteritza per la seva diversitat. Les principals tradicions a nivell internacional estan presents a la ciutat: luterans, presbiterians (també anomenats reformats o calvinistes), metodistes, baptistes, anglicans i assemblees de germans formen part de l'anomenat protestantisme històric. A tot aquest ventall de denominacions (com a sí mateixes es denominen les branques del protestantisme), s'hi sumen a partir dels anys 60 les primeres esglésies pentecostals i neopentecostals carismàtiques, actualment majoritàries.

Els inicis del protestantisme a Barcelona van ser difícils. De fet, la situació no es normalitza fins l'any 1978, quan s'aprova l'actual Constitució, que reconeix el dret a la llibertat religiosa. Fins llavors, i amb l'excepció de la Segona República, els fidels es van trobar amb tota mena de dificultats per poder exercir drets avui dia considerats bàsics: l'accés a la salut o a l'ensenyament (que fa 150 anys l'acostumaven a oferir organitzacions catòliques), poder-se casar civilment, els enterraments o fins i tot problemes dels pares a l'hora d'inscriure el seu fill al registre perquè el nom que li havien posat no formava part del santoral. **El període més dur fou just després de la Guerra Civil, quan els cultes es van haver de fer en la clandestinitat.**

Les dues primeres esglésies evangèliques de la ciutat, en el seu moment fundacional, van arribar a compartir seu, tot i que els cultes es feien en franges horàries diferents. Tot i això, ben aviat van sorgir les primeres diferències teològiques entre els seus fundadors, en qüestions que de fet, han estat durant segles les principals divergències dins del protestantisme: el bateig i com han de ser les celebracions litúrgiques al llarg de l'any. **Les esglésies reformades en tenen i el bateig és per aspersió i en infants. En canvi, en les Assemblees de Germans, el bateig el fan només els adults quan així ho creuen oportú, en un baptisteri, per tant, per immersió.**

No és habitual que esglésies de diferents branques del protestantisme facin actes conjunts. En temps d'intolerància, sí que habien sigut més freqüents aquest tipus de trobades, per demanar llibertat religiosa. “Vaig tenir molt clar des del principi que, a l'hora de celebrar el 150 anys, haviem d'anar plegats: al setembre farem un culte unit i compartirem el sant sopar”, explica Noemí Cortès, membre de l'Assemblea de Germans del carrer Terol.

El fundador d'aquesta comunitat, el britànic **George Lawrence, va promoure també una vintena de col·legis evangèlics a Barcelona i al Vallès a finals del segle XIX**, i també un asil pels malalts no catòlics. En un país on hi havia molt analfabetisme, els creients no podien llegir la Bíblia, que és un dels trets definitoris del protestantisme. L'obra protestant d'aquells temps consistia en una escola per a infants, per adults i al diumenge, s'hi feien els cultes i l'escola dominical pels infants. Les escoles van ser clausurades per ordre governativa durant la Guerra Civil, coincidint amb l'entrada de les tropes del general Franco, i ja mai més van reobrir. Per pressions internacionals, els temples ho van poder tornar a fer després de la Segona Guerra Mundial.

Si Lawrence era un missioner estranger, el cas del fundador del temple presbiterià del carrer Aragó era diferent. **“Antoni Vallespinosa va néixer a Reus i mentre estudiava teologia, es va començar a allunyar de l'església catòlica”** i a partir d'aquí va iniciar, en un temps on el protestantisme estava prohibit, un procés de conversió que el van portar a viure a Gibraltar (on hi havia llibertat religiosa) i després a Liverpool, on va estudiar en un seminari anglicà. L'any 1869, Lawrence i Vallespinosa van començar la seva tasca evangelitzadora, que anava acompanyada també d'una obra social, com explica el doctor en història i membre de la comunitat del carrer Aragó Isaac Garcia.